

slaget her trummer, nemlig en Sondring mellem By og Land. Thi det er sikkert nok, at spørges der om, hvad der kræves for at leve, navnlig for de Menneffers Bedkommende, hvem der er Tale om at give Alderdomsunderstøttelse, vil dette Spørgsmaal blive meget forskelligt bejvaret i de forskellige Egne af Landet. Den ærede Forslagsstiller omtalte Forholdene her nede paa Sjælland; hvis han har taget sine Takster ud fra det Synspunkt, som kan gøre sig gældende i Sjællands Egne, er jeg sikker paa, at han ikke vil mødes med de Repræsentanter, der ville se Sagen ud fra Forholdeneovre paa Bestkysten af Sjælland. Man vil komme til ret forskellige Bejvareelser af Spørgsmaalet i de forskellige Egne. Men dertil kommer jo saa en anden Ting: I Virkeligheden forandrer man fuldstændig Forholdet. Nu er Forholdet dette, at man først ser paa det enkelte Individets hele Stilling og derefter spørger man: Hvor stort et Tilskud behøver han for at bjerge Livet? Navnlig tager man da derved Hensyn til den Arbejdsevne, som han sidder inde med. Vil man derimod gaa ud fra faste Takster og navnlig saaledes som Forslaget gaa ud fra, at den paagældende skal have en Ret til at faa dette Beløb, medmindre man paaviser en Ret til at afkorte i Beløbet, vender man Forholdet ganske om. Ganste vist indeholder Forslaget en Bestemmelse om, at disse faste Takster, som det opstiller, skal kunne afkortes anden Indtægt, nemlig de Indtægter, de understøttede Personer oppebære ad anden Vej. Men her møder straks en Vanlidelighed, nemlig den, at Understøttelsen maa gives forud for eller samtidig med Trangen. Man kan jo ikke stille sig saaledes, at man siger: Vi vente til Aaret er omme, saa se vi, hvilken Indtægt den trængende har haft, og derefter udbetale vi Understøttelsen til ham. Følgelig maa Spørgsmaalet om, hvilke Indtægter den paagældende har, afgøres ved et Skøn samtidig med, at Spørgsmaalet om Udbetaling kommer til at foreligge. Men saa bliver det vanskeligt at sige, hvilke Indtægter han har, navnlig naar dette skal bedømmes paa den Maade, at det skal medføre Afkortning i den paagældendes Ret ifølge Loven. De Indtægter, som han har ifølge den juridiske Ret, og som kan gøres gældende ved Domstolene, ere selvfølgelig klare nok, de ville komme til Afdrag, men nu de andre Indtægter? Det kan være Indtægter, han oppebærer ifølge Sædvane, navnlig Gaver fra Folk eller Understøttelser paa andre Maader. Skulle vi tage dem med, eller ere de ikke af saa privat Natur, at vi krænte Individets Ret ved

at drage dem med ind under Afdraget? Og endelig, og ikke mindst, hvorledes skulle vi stille os med Hensyn til den paagældendes Arbejdsevne? Jeg ved ikke, om den ærede Forslagsstiller har tænkt paa dette Forhold, om han har regnet den Indtægt, den paagældende har af sin Arbejdsevne, med til de Indtægter, Lovforslaget omhandler. Selvfølgelig, vil man stryge den Indtægt, han har af sin Arbejdsevne, vil man komme til en forholdsvis klar Regel, men skal man tage den med, og det anser jeg for at være aldeles nødvendigt at gøre, er det lige saa sikkert, at den Regel, vi da faa ud deraf, er uklar i aller højeste Grad og meget vanskelig at anvende. Der kan indvendes adskilligt mere mod hele denne Maade at tage Sagen paa, men jeg skal ikke indlade mig uærmere derpaa. — Der er endelig det tredje Punkt, som Lovforslaget omhandler, nemlig Statstilskuddet og dets Størrelse. Forstod jeg den ærede Forslagsstiller ret, gif hans Tanke egentlig ikke videre end til, at Staten skulde have Ret til at anvende de to Millioner fuldt ud, uanset om man derved kom til at bidrage mere end Halvdelen af de Udgifter, Kommunerne have haft i det paagældende Aar. Jeg vil dog imidlertid gøre opmærksom paa, at Lovforslagets Affattelse aldeles ikke dækker denne Tanke, idet Staten ifølge Forslaget vil komme til at tilskyde de tre Fjerdedele af Udgiften uden Hensyn til, om dette Tilskud gaar op over 2 Millioner eller ikke. Den ærede Forslagsstiller gif vel ud fra, at de 2 Millioner vilde strække til for lang Tid, men dette laa i, at han har begaaet en Fejl i sin Beregning og det en Fejl, der har ledet ham fuldstændig paa Vildspor. Han har nemlig ganske overset, at det Statstilskud, som kommer til Udbetaling i indeværende Aar som Tilskud til Kommunerne Udgifter i 1893, er ikke 1 Million, men 1,400,000 Kr., idet der ved Loven af 8de Maj forrige Aar bevilgedes 400,000 Kr. yderligere end den Million, som havde til Raadighed efter Alderdomsunderstøttelsesloven. Saafremt den ærede Forslagsstiller vil gøre sine Beregninger herefter, vil han se, at man ingenlunde kan bygge paa, at de 2 Millioner ville staa til, og som yderligere Bevis derfor skal jeg blot nævne, at Udgifterne i 1893 for Kommunerne vare 2,966,000 Kr. i alt. Heraf vil $\frac{3}{4}$ udgøre 2,225,000 Kr., man er altsaa og vil allerede fra Aaret 1893 være ude over de 2 Millioner, hvis der bliver Spørgsmaal om Tilskud af de tre Fjerdedele. Hvis det da er den ærede Forslagsstillers Mening med dette Forslag at ville lette Kommunerne, saa tror jeg rigtignok, han tager meget fejl.